

Vertrouwd

Op weg naar huis.
De wind waait door de koude nacht,
alles verlaten, vlug haasten door de donkere straten.

Vluchtend, wantrouwig rondkijkend,
bang voor wat men niet verwacht.

Met een zucht nadert men de vertrouwde omgeving,
de pas vertraagt, het hart klopt weer rustig.

Met een grote glimlach treedt men binnen,
waar men liefdevol wordt verwacht.

In je ogen

In je ogen lees ik
het verlangen naar
stilte.

In je beweging
ontwaar ik vraagtekens,
het niet begrijpen
dat fluistert in gebaren.

In het niet begrijpen
voel ik de onrust,
een leegte
waar antwoorden ontbreken.

En in die onrust
sluit jij je ogen,
stilletjes,
met de hoop
op een verlangen
naar stilte.

Ik denk dat ik besta

Ik denk dat ik besta.
Besta uit het niets,
En uit het niets ben ontstaan.

Ik denk dat ik mag bestaan.
Bestaan om te denken,
Te denken dat ik besta.

Vaak denk ik dat ik te veel denk,
Over hoe ik ben ontstaan.
Ontstaan uit het niets,
Gegroeid tot iets.

Iets dat gevormd werd door een ander bestaan,
En verweven is met alles
Wat ooit terug zal verdwijnen naar niets.

En zo laat het bestaan
Zich achter in iets.